

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Kjeltringliv

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 302. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011517780128/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

men endnu ikke een Gang ved Vesterhavet, skjøndt han hver Dag kan høre dets vældige Torden. Da jeg besaae Rosenborg, skedte der i Selskab med fire Kjøbenhavnere – vi vare der alle Fem for første Gang. Den, der havde Penge og Tid, kunde gjerne faae isinde at svippe til Norwood eller Siebenbürgen, for at tage en Zigeunerlejr i Betragtning; men vore danske Pariaer kunne gaae ham dagligen forbi, uden at værdiges et Øjekast. – Hvor syndelig – tænkte jeg siden – er dog ikke denne lille Caravane! Hvor uegennyttig, hvor stærk, trofast, ja heroisk er ikke denne Kvindes Kjerlighed til en hjælpeløs Krøbling, hvem hun paa sine Skuldre bærer – Gud veed hvor langt og hvor længe! Hvor vældig er dog den usynlige Magt, som har forenet disse tvende Væsner – Ørkens, den vilde Naturs vilde Børn! Og dog imod Naturens Generalregler; thi ellers er det Ranken, der snoer sig om Elmen; den svage Kvinde der søger Beskyttelse hos Manden – her er det omvendt. – Under saadanne Tanker vendte jeg om igjen, for at oprette min Forsømmelse, og nærmere at kjende det underlige Par, og dets vist nok besynderlige Skjæbne.

Jeg gik over en Fjerdingvej tilbage til Højen; men Caravanen var allerede borte; saalangt som jeg kunde øjne, var intet levende Væsen at see.

Det var henimod Aften – jeg maatte tænke paa Natten. Den Bye, hvor jeg havde besluttet at tilbringe Samme, var over halvanden Mil borte; og i Mellemrummet fandtes – saavidt jeg vidste – ingen menneskelig Vaaning.

„Sydostblammer og Kvindeklammer vil gjerne endes med Vand,“ siger Jyden. *Dette* kan slaae fejl, især om Vedkommende beholde Marken og det sidste Ord; men Rigtigheden af hiint stadfæstede sig paa een for mig saare følelig Maade.

Blæsten havde lagt sig; men Himlen var overtrukket med mørke, lavtdrivende Skyer. Tordendrønet hørtes lydeligere og lydeligere, og enkelte Lyn glimtede trindt omkring mig i det Fjerne. Jeg mærkede vel, at jeg ikke kunde undgaae Vejret; belavede mig derfor paa en vaad Trøje, men tillige paa Nydelsen af det stolteste Naturoptrin, vi hertillands kjende. „Hede – Nat – Torden og Lynild“ saaledes beskrives hiin Skueplads, hvorpaa Lears Vanvid raser, frygteligere end selve Elementerne. Her havde jeg jo samme Skueplads, samme Decorationer, samme fortrinlige Maskinerie, og – jeg var *ene*: ustandset, uforstyrret kunde min Phantasie nu flyve paa Stormens Vinge og